

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/242/2018
Identifikačné číslo spisu:	1307203883
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1307203883.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. S. Y., bývajúceho v G., S. S. Č. XX, zastúpeného opatrovníkom Š. I., bývajúcim v G., F. XX, proti žalovanému Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Limbová 2, o zaplatenie sumy 58.119,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 24 C 34/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. septembra 2017 sp. zn. 2 Co 218/2016, 2 Co 233/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. októbra 2013 č. k. 24 C 34/2007-399 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 1.6.2006 do 13.3.2013 zo sumy 43.082,87 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (opravným uznesením zo dňa 9.12.2013, č. k. 24 C 34/2007-417, postupom podľa ustanovenia § 164 OSP bol opravený výrok I a časť odôvodnenia rozsudku tak, že správna výška úrokov z omeškania je 8 % ročne); výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom III. zastavil konanie v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 8.955,85 € a úroky z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 52.726,18 € za deň 26.5.2006 (opravným uznesením zo dňa 5.4.2016, č.k. 24 C 34/2007-443, postupom podľa ustanovenia § 164 OSP bol opravený výrok III. a časť odôvodnenia rozsudku tak, že správna výška úrokov z omeškania je 8 % ročne); výrokom IV. vrátil žalobcovi súdny poplatok v sume 530,65 €, výrokom V. žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu v sume 12,60 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom VI. nepriznal žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania v časti, kde konanie bolo zastavené a výrokom VII. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 1.437,53 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že rozhodnutím Úradu pre štátnu službu zo dňa 26.5.2006, č. 6602/2006, bolo zrušené rozhodnutie žalovaného zo dňa 18.12.2003, č. 42016/2003-OŠVS, o skončení jeho štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom dňom 31.12.2003, a teda štátnozamestnanecký pomer trval naďalej a má právo na plat. Žalobca žiadal preto zaplatiť funkčný plat,

ktorý by mu patril, keby nedošlo k neplatnému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru za obdobie od 1.1.2004 do mája 2006, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (rozhodnutie Úradu pre štátnu službu zo dňa 26.5.2006, č. 6602/2006). Po viacerých zmenách žaloby so súhlasom súdu, naposledy podaním zo dňa 4.3.2013 (č.l. 341 spisu), sa žalobca domáhal zaplattenia sumy 58.118,96 €, ktorá suma pozostávala z nevyplatených funkčných platov od 1.1.2004 do mája 2006 v sume 52.726,18 € a úrokov z omeškania od 1.1.2004 do 26. mája 2006 v sume 5.392,78 €.

1.2. Žalovaný v priebehu súdneho konania uznal nároky žalobcu v sume 55.785,50 € brutto bez príslušenstva, čo potom odôvodnilo zamietnutie žaloby v uplatňovanej istine. Časť príslušenstva považoval prvostupňový súd za premlčanú, takže spornou ostala už len časť zvyšného príslušenstva, ktorá bola žalobcovi priznaná výrokom I. (bod 1). Nad priznanú istinu, úroky z omeškania potom prvoinštančný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný uznal a nakoniec aj uhradil žalobcovi podľa svojho výpočtu funkčný plat za obdobie od 1.1.2004 do 31.5.2006 vyčíslený brutto sumou 55.785,50 €, teda viac ako si žalobca uplatňoval (žalobca si uplatňoval 52.726,18 €, pozn.) a uvedenú sumu vo výške netto príjmu 43.082,87 € (teda zníženú o zákonné zrážky daň, odvody a pod.) zaplatil žalobcovi na účet dňa 13.3.2013. Predmetom rozhodovania potom zostali už len uplatnené úroky z omeškania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 20. septembra 2017 sp. zn. 2 Co 218/2016, 2 Co 233/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravných uznesení prvostupňového súdu z 9. decembra 2013, č. k. 24 C 34/2007-417 a z 5. apríla 2016, č. k. 24 C 34/2007-443, v odvolaní napadnutom rozsahu a síce vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne od 1.6.2006 do 13.3.2013 zo sumy 43.082,87 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 1.437,53 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VII.) potvrdil. Rovnako potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 9. decembra 2013 č. k. 24 C 34/2007-417 a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 OSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 OSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 OSP). Nemožno prisvedčiť odvolateľovi, že jeho štátnozamestnanecký pomer u žalovaného sa skončil ku dňu 31.12.2003 na základe nezákonného rozhodnutia žalovaného, pretože dôsledkom nezákonného rozhodnutia nemôže byť platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dňom 31.12.2003. Ako uviedol aj sám žalovaný, zákonodarca ukladal a ukladá zamestnávateľovi povinnosti vykonať z platu zamestnanca presne určené zrážky na účely platenia poistného na zdravotné poistenie, na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, odviesť daň z príjmov, a tieto sumy poukázať v zákone označenému subjektu, inému ako zamestnanec a zamestnávateľ; rozdiel medzi brutto výpočtom a netto výpočtom teda nepochybne žalobcovi nepatrí.

2.2. Vecne a právne správne je aj odvolaním napadnuté opravné uznesenie a ako také odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Totiž súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok dňa 15. októbra 2013 a priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. Takto vyhláseným rozsudkom bol viazaný (§ 156 ods. 4 OSP). Správne potom súd postupoval podľa ustanovenia § 164 OSP a napadnutým opravným uznesením (ale aj ďalším opravným uznesením, ktorý odvolaním napadnutý nebol) túto zrejmu nesprávnosť odstránil.

2.3. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP (procesného predpisu platného a účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu) a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), a to

podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 CSP. Po opísaní skutkového a právneho stavu žalobca nesúhlasil s interpretáciou § 44 zákona o štátnej službe súdom prvej inštancie, pričom rozhodnutie oboch nižších súdov neobsahuje odôvodnenie k tejto zásadnej právnej otázke (§ 157 ods. 2 OSP, resp. § 220 ods. 2 CSP). Nedostatočným odôvodnením rozhodnutia sa oba sudy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe a tieto rozhodnutia sú svojvoľné, neudržateľné a popierajúce zmysel a podstatu práva. Oba sudy rovnako odignorovali právne účinky právoplatného rozhodnutia Úradu pre štátnu službu č. 6602/2006 z 26.5.2006, čím porušili § 135 ods. 2 OSP, resp. § 193 a 194 CSP. Dovolateľ v podanom odvolaní namietal aj nedostatočne zistený skutkový stav, keď súd prvej inštancie nevykonával dovolateľom predložené listinné dôkazy o rozhodnutiach vo veci jeho nárokov Úradom vlády SR, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 349/09 a rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 4 Co 91/2016. Žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie, ako i rozhodnutie súdu prvej inštancie v znení opravných uznesení a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil (iba) odvolacie rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že považuje dovolanie za nedôvodné, žalobca svoj spor vyhral a keďže odvolací súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie, rozhodol vlastne v prospech žalobcu. V dôsledku uvedeného by mal dovolací súd jeho dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. b/ CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť ako procesne neprípustné. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

Oprávnenie podať dovolanie (subjektívna prípustnosť):

6. Podľa § 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

7. Podľa § 447 písm. b/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka prípustnosti dovolania zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku, teda to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie, teda to, či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (R 50/1999). Subjektívna prípustnosť teda odráža stav procesnej ujmy strany sporu, ktorá sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre stranu mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil. Oprávnenie podať dovolanie (subjektívna prípustnosť) Civilný sporový poriadok priznáva len tej strane sporu, v ktorej neprospech toto porovnanie vyznieva. Pri tomto posúdení ale nemožno vychádzať zo subjektívneho presvedčenia dovolateľa o ujme, ale treba vziať do úvahy len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím bola strane spôsobená ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia.

9. Odvolací súd dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní namietanej časti (výroky I., II. a VII.), t.j. o (I) uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 1.6.2006 do 13.3.2013 zo sumy 43.082,87 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (opravným uznesením zo dňa 9.12.2013, č. k. 24 C 34/2007-417, postupom podľa ustanovenia § 164 OSP bol opravený výrok I a časť odôvodnenia rozsudku tak, že správna výška úrokov z omeškania je 8 % ročne), (II) o zamietnutí žaloby vo zvyšku a (VII) o povinnosti uloženej žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 1.437,53 €.

9.1. Rozhodnutím odvolacieho súdu o potvrdení výroku I. a VII. prvostupňového súdu nemožno

uvedené výroky považovať za vydané v neprospech žalobcu. V danom prípade nebola teda splnená podmienka subjektívnej prípustnosti dovolania.

Ostatné výroky odvolacieho rozsudku:

10. Žalobca podal dovolanie proti odvolaciemu rozsudku v celom rozsahu. Nad rámec vyššie označených výrokov I. a VII., o ktorých dovolací súd rozhodol podľa § 447 písm. b/ CSP (body 6 až 9), odvolací súd ešte (i) potvrdil výrok II., ktorým prvostupňový súd vo zvyšku žalobu zamietol, (ii) potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 9. decembra 2013 č. k. 24 C 34/2007-417 a (iii) žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10.1. Pokiaľ žalobca v podanom dovolaní (vo všeobecnosti) brojil proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 9. decembra 2013 č. k. 24 C 34/2007-417 a proti uzneseniu o trovách odvolacieho konania [bod 10(ii) a (iii)], dovolanie proti týmto uzneseniam je z povahy veci neprípustné, a to či už pri dovolaní podľa § 420 CSP (v ich prípade nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, resp. ktorým sa konanie končí, pozri bod 15), ako aj pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP, vzhľadom na zákonom predpokladanú neprípustnosť dovolania v § 421 ods. 2 CSP.

10.2. V hre takto zostal (iba) potvrdzujúci výrok odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby vo zvyšku [bod 10(i)], dovolanie proti ktorému však z dôvodov nižšie uvedených rovnako nebolo prípustné z dôvodu podľa § 447 písm. c/ CSP (pri dovolaní podľa § 420 písm. f/ CSP) a podľa § 447 písm. f/ CSP (pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP).

11. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane odvolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

12. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a odvolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

13. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

15. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

16. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3.1. a 3.2.).

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

21. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

22. Podané dovolanie žalobcom (pozri bod 3) disponovalo značnou neurčitosťou a nekonzistentnosťou. Žalobca predovšetkým namietal, že odvolací súd nesprávne interpretoval § 44 zákona o štátnej službe. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inšancií sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, dovolací súd uvádza nasledovné.

23. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho

súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

24. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

25. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

26. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

27. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

28. Po preskúmaní spisu preto dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016.

29. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

30. Žalobca tiež namietal, že odvolací súd nesprávne interpretoval § 44 zákona o štátnej službe. Ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

31. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu v tejto časti podľa § 447 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP

32. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie (pozri aj body 18 až 21).

33. V danom prípade žalobca v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci odvolacím súdom (interpretácia § 44 zákona o štátnej službe). V uvedenom dovolaní však žalovaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

34. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

35. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.